

OPERACE KOBŘÍ UŠTKNUTÍ

z pohledu vojína Alexe, Rota C, Cobra team Reportáž z Petřvaldské akce ze dne 27.3. 2010.

Den před akcí

Je večer 26.3. 2010 a zítřejší akce slibuje napínavé zážitky. Proto je třeba se důkladně připravit na všechny situace které mohou nastat. Kontrola výstroje zda je všechno vybavení schopno obstát v první linii. Test střelby schopnosti pušky je nezbytný, protože voják bez své zbraně je jen pouhým zlomeným kolečkem v soukolí zvané tým. Munice není ve skřínce mnoho, ale snad vystačí na všechny nepřátele se kterými se setkám. Další v řadě na inspekci jsou baterie, snad nejdůležitější část našich zbraní a dodatkového vybavení jako například vysílaček. Zbraňový akumulátor je vybitý, proto začínám nabíjet s přáním zdárného doplnění kapacity až k maximu. Vysílačky vypadají nabitě, není důvod napájet a tak je tedy odkládám stranou. Všechny aspekty výstroje vypadají kompletní a zcela připravené k boji, stačí už je sbalit do přepravních vaků, sumek a kapes. Dobrá můžu se vrhnout na další důležitý aspekt přípravy, a tím je rozvědka. Ne že bych znal jména, místa, data a jiné informace o nepříteli, ale zajímá mě hlavně počasí, abych se mohl adekvátně připravit na zítřejší akci. Podle zpravodajů to vypadá na chladné počasí s občasnými přeháňkami, nic co by vojáka zaskočilo, ale přece jen teplo a slunce by znělo lépe. S důležitými informacemi natahuji budík a ukládám se ke spánku. Usínám s myšlenkami na zítřejší bojovou situaci, jak dopadne, zda obstojím ve svých povinnostech, utržím nějaká zranění? Uvidíme...

Den D - počasí: 13 °C, slunečné nebe, mírný vítr.

Budíček v 7:00 hodin mě vytrhl z mého snění. Ale nepolehávám dále v posteli, je třeba vstát a připravit se na odchod. K snídani nic velkého, nutno sníst ji rychle a pokračovat do koupelny. Opláchnutí fotky v zrcadle, vydrhnutí zubů, to aby nepřítel neutekl bez boje. Nezbyvá mnoho času, oblékání do uniformy je už naučeno bez delších prostoje. Výstroj v zápětí taktéž zatěžuje tělo a tedy jsem připraven k odchodu. Pouzdro se zbraní přetahuji přes hlavu a nechávám je zabydlet se na mých zádech. Hotovo, jde se. V určený čas se setkávám s odvozem na určeném místě, kufr vozu plný zbraní je zárukou pořádné palebné síly. Odjezd!

Cesta v pořádku, žádné ztráty. A konečně na vrcholu malého kopce vidím známou tvář, ční tam jako maják pro navedení správným směrem. Shromaždiště před námi, plno lidí v zeleném na oranžovém pozadí přilehlého objektu. Nezúčastnění civilisté se nechápavě dívají co se bude odehrát. Nemají tušení co za několik desítek minut vypukne. A snad je to pro ně lepší. Téměř jsme připraveni

k přesunu na pozice, zbývá pár opozdílů, kteří ale za moment dorazí. A nasazení sil u obou týmů není malé. Nejen v oblasti zdrojů, ale i morálky. Nějaké upřesnění mezi veliteli a jsme vedeni na bojiště které je nedaleko. Nálada je klidná až pohodová, ale mírně napjatá. Neznámý terén, který může překvapit tak snadno jako nepřítel na domácím písečku. Vstupujeme do zóny boje přes vlakové koleje, žádný vlak na obzoru ani za horizontem, pokračujeme dále. Jsme na místě, čekáme na zbytek jednotky, následně nás odvádí pořadatel do našeho ležení. Terén na naší půlce je kopcovitý a tedy se bude špatně dobývat. Kopec před námi bude naším domovem pro toto klání. O straně nepřítele zatím nemám představu. Po výstupu na náš hřeben, vidím rozlehlou díru v zemi, toto je náš bunkr. Popravdě jsem čekal něco víc, ale postačí ke svému účelu. Máme v něm i jezírko pro nečekaný přepad ponorkou s potápěči. Naši inženýři se beze slova ihned pouští do práce a začínají kopat do země a snášet větve, pro stavbu opevnění. Mezitím zbytek jednotky obstarává kamufláž odložených bágů a domlouvá rozmístění obránců. Nadřízení pilují taktiku průzkumu a útoku. Zbývá pár minut do zahájení. Kulometné hnízdo jak jinak na vrcholu kopce, pro ty, kteří by měli odvahu přijít až ke Cobří pevnosti.

Je čas odebrat se na pozice a vyčkat příchodu první vlny. Rota C, to je trio útočných pušek a ostřelovač, jen kdyby se něco nepodařilo a bylo třeba rychlá pomoc při obranně. Naš rozkaz zní: hlídat severní sektor od bunkru a vyčkat příchodu nepřítele. Útok tvořen Rotami A i B má za úkol najít, ukořistit vlajku a popřípadě zničit odpor. Přeji do rádia hodně štěstí, budeme ho potřebovat. 10:15, začínáme, je čas vypustit Cobru !!!

Minuty ticha přeruší zpráva ve sluchátku: „KONTAKT“!, zostříme smysly a trpělivě vyčkáváme na první kořist, která má chuť na trochu plastiku. Sledování krajiny bez nepřítele je sice uklidňující, ale i my si chceme zastřílet na živý terč. Rádiem protékají nekončící zprávy jako počet kontaktů, pozice, rozkazy, úspěšné zásahy, gratulace, přesuny. O několik desítek metrů opodál zuří bitva, ale přesto na našem stanovišti není slyšet jediný výstřel. Až z toho člověku mrazí v zádech. Pár minut na to hlásí útočná skupina: „jsme nalevo od nepřátelského bunkru“. Radost z hlášení mi přihraje úsměv na rty, ale pokračuji ve skenování střeženého sektoru. Jen několik okamžiků uběhlo od minulé zprávy a už je tady další skvělá informace, mají vlajku a stahují se na základnu. Zní celkem ztrhaně, muselo to být náročné. Vlajka je u nás v ležení a tedy jsme na tahu, můžeme zaútočit. Střídání směn, obrana přechází do ofenzívy zatímco vyčerpaní útočníci nabírají dech. Dočkali jsme se, dostáváme se pod křídla zkušeného operativce, našeho hlavního velitele. Plížíme se kolem přilehlé školky do týlu nepřítele. Opatrný pohyb, tiché došlapování, smysly napnuté ke svému maximu. Hlásím kontakt na jedné hodině. Celá jednotka se lepí k zemi jen aby nebyla zpozorována dříve než

bude nutné. Poté zazní podivné ale o to nevídané pípání rádia, což znamená jediné, vybitá baterie. Sakra, jsem bez spojení. Budu se muset dorozumívat starým způsobem, ručně. Plazíme se od jednoho krytu k druhému, trny ostružin se zarývají pod kůži, šlahouny se zachytávají o každý prvek výstroje který zasahuje do prostoru. Doplazily jsem se na dostřel zbraní, zaujaly útočnou formaci a zahájily palbu směrem k nepřátelským pozicím. Opozice opětuje palbu ze svých zbraní, a přizpůsobuje obranou formaci nastolené situaci. Projektily létají všude kolem, naráží do přírodních bariér, sviští vzduchem, ale naštěstí žádný netrefil naše uskupení. Po pár neskutečně nekonečných minutách pod palbou vidím napravo od sebe nějakou mechanickou závadu na zbrani velitele. Tohle by mohlo ovlivnit tuto přestřelku. Zkoumám z dálky jak to vypadá a při tom zasypávám linie střelami. Už je to v pořádku, oddechnu si. Velitel se přesouvá na lepší pozici, ale je zasažen a tím morálka utrpí značnou újmu. Obhlížím situaci, žádný střelec na obzoru, přesouvám se směrem ke své jednotce na pravé křídlo. Stále se snažím dostat blíže ke svým partákům, slyším střelbu. Útočiště nacházím u vzrostlého stromu, vpravo ode mne neúnavně bojuje člen útoku. Naznačuje držení pozice za každou cenu. Souhlasně kývnu a sypu dále na nepřítele co se do něj vejde. Přibíhají nepřátelské posily, to pro nás dva nevypadá dobře, ale podaří se mi jednoho zasáhnout. Stále jsme živí. Poslední zásobník už je téměř vyprázdňen. Konec, jedu na prázdko, přetáčím se na záda, vytahuji municí a doplňuji zásobník. Začínám znovu tu starou píseň střelby. Je to až neuvěřitelné, ale stále jsme tady oba dva a držíme se celkem obstojně. Asi jsem to zakřikl, závada na zbrani u mého spoláčníka. Zkouší svou pušku zprovoznit, ale nepovedlo se. Křičí na mě jestli mám záložní zbraň. Rozepínám pouzdro a vytahuji svůj Mark 23. Rychlá předávka a krycí palbou kryji postup kolegy. Vydáváme se do protiútku ve dvou. Dostáváme se na pár metrů od pozic nepřítel. Zaskočení obránci neví koho dříve zaměřit. Pouští se do partáka s pistolí, mám čistou ránu na oba strážce. Stisknu spoušť na své M16ce, nic se neozve. Jsem na rozpacích, padám rychle na zem a zjišťuji závadu. Strážci už uzavřeli kapitolu s pistolníkem a teď to chtějí sečíst i mě. Bohužel nejsem nijak krytý, padá několik výstřelů ze zákopu, které nachází svůj cíl a tím jsem já. Tma přichází...

Na respawnu zjišťuji kde a co se stalo s mou zbraní. No jistě, kontakty. Nic se nedá dělat, dosypávám zásobníky novou municí. Až tady se dovídám, že moje záložní zbraň byla náležitě využita. Tři zabití není málo, gratulace je na místě. Dále jsem pokárán nadřízeným za svou chybu při podcenění nabíjení baterie ve vysílačce. A má pravdu, naštěstí nejsem znovu zastřelen za sabotáž vlastních řad a několik minut zbývá do našeho z mrtvých vstání. Doplnění tekutin

a hurá do žáru bitvy. Nepřítel vycítil, že máme mnoho padlých a teď se snaží dobít naši pevnost a zmocnit se vlajky. Jenže narazil na tuhý odpor obránců a vietnamskou legendu M-60. Podpořily jsme obranu a začali pronásledovat přeživší, kteří stihli utéct. Nastává chvíle pro taktiku, zbývá dvacet pět minut do dalšího respawnu, většina pozemních sil nepřítele je zničena, byla by škoda toho nevyužít. Rychlá steč na oslabený bunkr by mohla vyjít. Téměř celý tým se rychle přesouvá vpřed. Při přesunu cítím únavu, ale pokračuji s odhodláním dále. Na přilehlé cestě formujeme ofenzivní formaci. Rozvinutá Cobra zahajuje útok. Přebíhání od krytu ke krytu, střelení, opětovné přebíhání, křičení informací a znovu přebíhání. Adrenalin pulzuje tělem a dodává sílu k útoku, únavu střídá plné nasazení sil všech svalů. Dva obránci přede mnou bojují statečně, snaží se udržet své družstvo stále ve hře, marně. Nakonec po tvrdém boji padnou a ostatní obránci je brzy následují. Takovému svižnému útoku Cobry nemohli odolávat dlouho. Cesta k vlajce v bunkru je téměř volná. Zdá se že je čisto, bunkr vypadá opuštěně a také je. Vlajka je naše. Někdo hlásí sniper za námi, kryjte vlajkonoše! Běžec s vlajkou v rukách nedbá nebezpečí, kterým záškodník s jistotou je a běží neúnavně zpět do Cobřího ležení. Sniper padl, vypadá to na konec, Cobra tým, stáhnout zpět. Klidná bezstarostná chůze k našim chrabrým bojovníkům, kteří už dorazily zpátky do našeho bunkru. Za námi se ozývá jen: „Kdo jsme??? COBRA!!! KDO JSME???? COBRAAA!!!!“ K vydrápání nahoru do našeho opevnění nám pomáhá potlesk obránců i přihlížejících dam z podpůrného pluku. Všichni jsme nadšení z vítězství a to proto, že bylo docíleno jak tvrdou dřinou plnou potu a krve, tak i týmovou spoluprací. Dostali jsme pochvalu od vrchního velitele, byl potěšen naším počínáním. Jsme unaveni, ale nadšení. Takže seřadit na týmovou fotku, ať je zachycena euforie z vítězství. A jsme zvěčněni. Mnoho z nás polemizuje jestli už je vážně konec hry anebo zda ještě budeme hrát další kolo. Někdo už bohužel musí běžet ke svým povinnostem, jiní jsou unavení. Začínáme zabalovat své věci, když tu přijde informace, ztratila se sumka s municí a dalšími proprietami. Rota A i B, na další akci nástup!! Jdou hledat. Rota C dobaluje zbytek věcí, které zůstaly po rychlém převelení ostatních. Jsme přetížení výstrojí a výzbrojí, ale to by pro nás udělali i ostatní. Spěcháme zpět na cestu, která nás sem dovedla. Kamenitá cesta se zdá být jemným kobercem, když pomyslím na oblast ve které jsme doted' operovaly. Áčko s Běčkem se vracejí ze své pátrací akce, sumka byla nalezena. A kdo jiný ji objevil než ten kdo ji tam nechtíc zanechal. Kolem nás prochází teď už spřátelený tým JHPS. S poděkováním za hru, mizí v dálce a my čekáme na zbytek pátracího týmu. Už jsou tu, pár vět od velitele, samozřejmě pochvalných, ještě mám otázku, jestli budou za vítězství nějaké prémie, jen se usměje a koukne na ostatní. Odvětil že bych o této akci mohl jako týmový reportér napsat článek. Už před akcí jsem to měl v hlavě, ostatně proto jsem tuto funkci vzal, taky protože nikdo jiný se nepřihlásil. Ale jako prémie dobrý. Všichni už došli, můžeme vyrazit k našim

transportům. Cestou vykládáme o různých věcech, padnou i nějaké vtípky. U vozů se všichni loučí mezi sebou, někdo dokonce i dvakrát. Nasedáme a odjíždíme zpátky do civilních životů, které možná nejsou tak adrenalinové nebo napínavé jako dnešní boj, ale život není jen o akci, no ne?

A jsem doma, teď mě čeká asi hodina úklidu všeho vojenského materiálu, který byl dnes použit. Ale to už k armádě patří. Zhodnocuji dnešní den, který byl plný všemožných pocitů, od radosti až po starosti, jenže už teď se těším na příští takový víkendový den!

Civil...

Cobra Team

vojín Alex, Rota C,

